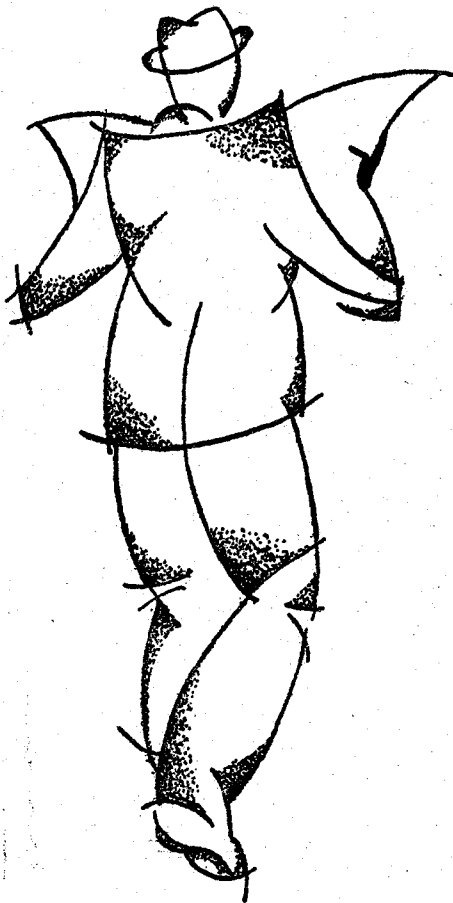

PRECIO: 15 CTS.

la galeria

REVISTA

SEMANAL

sumario

INSISTIENDO, por A. CAIRÓ BONATERRA.—COSES DE ALTRE TEMPS, per PERE PASSASERRA.—DE ARTE, por LORENZO BRUNET.—ESPECTACLES, per DON SERVANDO.—SANTA LLÚCIA, L'APLEC, VISIÓ per KOLÍN; VISIÓN de SUSPENSO.—RAMBLEJANT, per KOLIN.—SANT PERE DE RODA, FULLETÓ, per ANTONI PAPELL.—ESPORTS.—DE CARA AL MUNDO.—NOTAS.—MÚSICA, per RIENZI.

AÑO I

Núm. 3

FIGVERAS

Miércoles

18 Diciembre 1929

TARIFA de PRECIOS TRIMESTRAL

Suscripción
CIUDAD . . . 1'50 PTAS.
FUERA . . . 2'00 "
ATRASADOS 0'25 "

Redacción y Administración
MURALLA, 4

Centro de Venta y Suscripción:
Librería Batllósera, Ingenieros, 3.

Anuncios
Ultima plana . . . 100 ptas.
Interiores . . . 80 "
Media plana . . . 45 "
Cuarto 25 "
Octavo 15 "

INTERCALADOS Y ESQUELAS A CONVENIR

INSISTIENDO

RÉPLICA A UNA CONTESTA DEL INSTITUTO NACIONAL DE PREVISIÓN. — "CONSIDERACIONES GENERALES"

por ANTONIO CAIRÓ BONATERRA

En virtud de una modesta carta que el suscrito dirigió al Excmo. Sr. Presidente del Consejo y que éste tuvo la delicadeza de remitir al Instituto Nacional de Previsión, para su informe, cosa que no era intención del firmante por tratarse de una simple y modestísima carta, que aunque noble y sincera por la finalidad de la misma, carecía de la argumentación necesaria para dársele el honroso trámite que se la dió, no pudiéndolo atribuir a otra causa que a la aceptación moral de la misma por el ilustre Sr. Presidente del Consejo. Si así fué, abrogándome la representación (perdonen los interesados) del ochenta por ciento del Pueblo Español, le doy gracias de corazón.

Y ahora sin titubeos, con la franqueza, nobleza y rudeza, que es característica de los empurdaneses, contestaré brevemente a la sólida argumentación del honorable Instituto Nacional de Previsión. Perdonen los distinguidos miembros del referido Instituto, si pongo demasiada pasión a mis palabras, ya que el asunto es para mí de una vitalidad y necesidad extraordinaria, y pecaría de inmodesto si no dijera que es asunto que desde que tengo uso de razón, está en mi cabeza e impetrado en mi corazón. Antes que todo he de hacer constar que al decir en mi carta, «conceder a todos los ciudadanos españoles mayores de 60 años una pensión diaria de una peseta» me refería únicamente al sexo masculino de toda España; y al añadir «un millón de viejos a cobrar y diez y nueve a pagar una mensualidad que oscilaría entre 1'50 pts. y 2 pts. mensuales» era bajo los cálculos del referido millón. No quiere decir ésto que no crea necesario, como lo creo factible, el cobro por los dos sexos del referido retiro y que considere la forma del pago mensual por todos los ciudadanos, como la más asequible. Medios y formas hay de sobra en la Nación para implantarlo en menos de un año y si se quiere sin pago directo por ningún ciudadano.

¿Qué impuesto se pagaría con mayor gusto y cuál sería más acatado que el de retiro a la vejez?

Buenas son y de nobleza sus fines, las instituciones y disposiciones nombradas en su contesta por el Instituto Nacional de Previsión, como la Ley de Retiro Obrero, los Pósitos Marítimos, la Obra de homenajes a la Vejez, etc. etc., mas creo, ojalá estuviera equivocado, que a pesar de la buena voluntad y del buen celo desplegado por los que las dirigen, han de fracasar fatalmente, en lo que se refiere al retiro de vejez, porque la aplicación de su remedio —es criterio del modesto articulista— en lugar de curar el mal lo que hacen es alargarlo. A enfermedades viejas que hayan hecho sus raíces, no hay que ir con emplastos; lo que se necesita es un buen bisturí y cortar por lo sano. Huyamos del establecimiento más humano y más equitativo, que es el general, porque todos somos humanos.

Ah, si por un momento todos los estadistas del mundo, todos los directores de la Masa Social, que por ser hombres tienen corazón y teniendo corazón se compadecerían de las lágrimas, de la falta del pan, de unos modestos y honrados ciudadanos, que al llegar a la última etapa de su vida, llena toda ella de sabores y trabajos tienen que buscar protección, incluso influencia, — «ellos que habían sido tan útiles a la Sociedad, dándoles su trabajo, sus fuerzas, sus energías» — para poder entrar en un Asilo...

casa de Caridad... Ah, si por un momento vosotros directores de pueblos, vosotros todos que en vuestras manos está la resolución del magno problema visitaréis en conjunto los hogares, las viviendas, las buhardillas, de esos desgraciados, no dudo que impresionados por la realidad palpable de los hechos, revolveiríais de una vez, con pasión si queréis, mas con pasión que no sería otra cosa que justicia, en un momento, en unos minutos quizás, uno de los problemas más justos y más graves de la humanidad, que de no resolverse, ha de redundar fatalmente en perjuicio de los unos y de los otros.

No concibo, no se si es que la pasión me ofusca o el optimismo me cega, que no sea implantado universalmente el retiro a la vejez, dependiendo única y exclusivamente del Estado o Estados. Veo varias soluciones factibles y que sin ninguna duda, aunque tuvieran contradictores, serían aceptadas por el 80 por ciento del mundo civilizado. Están éstas al alcance de todos los cerebros. ¿Porqué si así es no se implantan? Aquí está la incógnita, por parte del que escribe estas líneas. ¿Habría algún lector tan amable, que me diera sus razones, en contra de mi tesis para que de esta manera, pudiera salir del error en que quizás ofuscadamente me he metido, escuchando mi pasión por tan noble fin?

¿Sería tan amable el Instituto Nacional de Previsión de demostrarme mi error, o sea la imposibilidad de implantar con carácter definitivo y general el retiro de vejez?

A unos y otros se lo agradecería en el alma el más modesto de los ciudadanos españoles.

Port de la Selva.

Coses d'altre temps

UNA COMPANYIA D'AFICIONATS AL TEATRE DE FA CENT TRES ANYS, A FIGUERES

per PERE PASSASERRA

Talia sempre ha tingut admiradors fervents a la bella capital de l'Empordà. Pel nostre record passa sovint amb malencònica delectança les llüdes representacions teatrals per fills de Figueres en el nostre vell coliseu municipal. Qui de vosaltres, llegidors figuerencs, no recordarà les nits de la "Passió" i del "Tenorio" del

gran Garcia sense que el cor vos se n'hi vagi? Anècdotes en extrem gracioses corren encara de boca en boca i són certament ben dignes d'ésser recollides per la història de nostra ciutat.

Però no vull parlar avui d'un temps que és el nostre temps encara. Vull davallar pels esgraons profunds de la centúria i

presentar-te el centre d'esbarjo de la Placeta. Allí, a "La Sala", com en deia tothom, s'hi feien uns balls de patacada que acoplaven tota la joventut de la comarca; aquella joventut filla de la gleba, que omplia el cel blau de nostra planúria de les seves riallades optimistes i de les ampuloses vocals del seu parlar cadenciós—vestit virolat i barretina vermella, com un mal pensament—que deixava al "ropero" el paquet de les espardenyas i es calçava les maleïdes sabates.

"La Sala" era el cordó umbilical de les diversions figuerenques, parlant amb perdó. Allí s'hi barrejava amb un atapaïment enguniós la carn suada i la carn perfumada, el vellut i la llana, la franela i fins la seda. L'Ajuntament l'arrendava en pública subhasta per a fer-hi "saraus o qualsevol altra diversió però no per magatzem o altres trafecs", doncs era propietat del comú, com també altra sala que hi havia en el carrer Nou. En la contractació, segons resen els Manuals d'Acords de l'Ajuntament, devia tenir l'Arrendatari llogats sis músics i cobrar quatre rals de velló per entrada i persona. El dia de Carnestoltes el nombre d'ardits bufadors, entre els quals hi solia haver l'"Avi Pep", se havia d'aumentar en dos més. Per la custòdia de cada capa o capot cobraven quatre quartos i per les robes de les dones, mantellina o mocador, dos.

En 1821 els aficionats al teatre sollicitaren de l'Ajuntament el permís per a poder bastir-ne un a "La Sala", al objecte de representar-hi comèdies, drames i fins tragèdies i tot, de lo més cru i espantós que s'escrivia en aquells temps, en què no hi morien més personatges perquè no en quedaven més per a el dolorós traspàs, ni trajos per a caracteritzar-los.

Aqueixa companyia assolí un èxit extraordinari. "La Sala" s'omplia de gom a gom i devien adquirir-se les llotges i les butaques (llegiu cadires de balca) amb dies d'anticipació. No t'imagines, llegidor, la calor que devia fer allí dintre?

Els aficionats tenien la sòlita qualitat de tots els aficionats "de cor", llevades algunes rares excepcions que no contenen en la generalitat d'aquesta apreciació tan convinguda i certa: anaven de bona fe.

Els ingressos eren, naturalment, copiosos. I aprofitant aquest èxit, el seu director, Pau Llorens, establí una costum que és digna de tota lloança. Dels beneficis que copsava la societat se'n destinaren cinquanta lliures per a ofrenar-les per sorteig a una noia pobra en el dia de contractar el seu matrimoni.

El 16 de gener de 1827, l'Ajuntament patrocinador d'aqueixa obra escollí quatre joves que resultaren ésser Maria Grau, Rosa Serena, Menciona Arbusset i Josepa Xauet per a entrar en el sorteig del referit premi.

El 18 de febrer se celebrà aquest. Reunits en la llotja de l'Ajuntament els concellers Raguer i Fontena i el batlle Francesc Casas de Galli, després d'acabada la tragèdia "La muerte de Abel", es procedí a la insaculació. Un dels aficionats pro-

nuncià un interminable discurs que degué causar pregona impressió en el selecte públic que omplia el local, a jutjar pels sospirs, termes i imatges de la transcripció. Per a no debilitar la bona voluntat del llegidor en copiaré sols alguns paràgrafs que convenceran de la "vena" declamàtria del desconegut artista:

"Almas sensibles—comença—que experimentais los dulces efectos de la beneficencia cuando socorreréis a los desvalidos; almas generosas que os desvelais para mejorar la suerte de nuestros semejantes necesitados... I continúa: Sí, señores; resuelto está que los sobrantes del producto que causan las representaciones de estos aficionados cómicos, que han merecido la indulgencia y a veces la honro-

sa aprobación de este ilustrado y bondadoso público, se destinen para dotar a pobres doncellas dando a cada una cincuenta libras en el día en que celebren el sagrado enlace...".

Fet el sorteig en resultà premiada Menciona Arbusset.

Per més que hem esbrinat no sabem si la companyia d'aficionats es cuidava també de cercar nuvi a la favorescuda per la sort, ni tampoc si es va casar. Si era bella, pots ser sí...

Perquè, creus tú, llegidor, que cinquanta lliures, enc que sien daurades i brillants i enc que dringuin sonorament davant els ulls d'un pobre home, creus tú, llegidor, que sien capaces de fer carregar un mort, si la favorescuda era lletja?

DE ARTE

LA EXPOSICIÓN DE BARCELONA SE HIZO PARA SER OBRA DE TODOS, DE PAZ Y DE JUSTICIA

por LORENZO BRUNET

PINTOR-PROFESOR DE DIBUJO Y COLOR DE LA ESCUELA DEL TRABAJO REAL POLITÉCNICO HISPANO-AMERICANO DE BARCELONA.

La revista de arte «La Esfera» de Madrid, sigue publicando unos intervius celebrados con nuestros destacados artistas para que den su opinión sobre si deben o no suprimirse las Exposiciones Nacionales de Bellas Artes porque, tal como se vienen celebrando, no cumplen su cometido.

«Una condición esencial del pintor, del artista verdadero, es el desinterés. El pintor no debe producir nunca guiado por un fin utilitario. Esta profesión tiene un fondo místico, ascético, que es su grandeza.»

Las Exposiciones generales de Bellas Artes, tal como hoy se celebran, según opinión de muchos ilustres artistas, están llamadas a desaparecer.

Vienen luego las injusticias, intrigas y brutalidades en contra de quienes no cuentan con verdaderos padrinos y amigos, aunque el compadrazgo es una enfermedad no sólo española, sino universal, pero, aquí, los favoritismos y recomendaciones han hecho muchísimo daño al arte y a los artistas.

La Exposición de Barcelona se hizo para ser obra de todos, de paz y de justicia.

En la Exposición general de Bellas Artes que se celebra actualmente, la actua-

ción equivocada de ciertas asesorías artísticas, nos han hecho mucho daño.

A su debido tiempo solicitaron muchos profesores de Bellas Artes, ser invitados, como lo fueron los demás artistas, a concurrir como expositores de la expresada Exposición que se celebra en el palacio de Arte Moderno.

Los profesores de la Escuela del Trabajo, hoy Real Politécnico Hispano-Americano de Barcelona, son tan profesores y artistas para honrar y concurrir a las Exposiciones de Arte y para todo, como los de la Escuela provincial de Bellas Artes de San Jorge.

Artistas premiados con medalla de oro en Exposiciones también de carácter Internacional, y en otros certámenes artísticos de la nación tenemos, como los demás, la pretensión justificada de exhibir nuestras obras, fruto de nuestros estudios realizados en el extranjero disfrutando pensión oficial. No poder hacerlo en la actualidad, constituye una irritante injusticia y una humillación vergonzosa.

No somos socios del Real Círculo artístico de Barcelona, separándonos voluntariamente del expresado Círculo cuando, en la vida artística barcelonesa había cierta animosidad y prejuicios de bandería, intentándose monopolizar el ta-

lento y la cultura en Cataluña y, cuando las conveniencias y las pesetas eran preferibles al arte y los artistas, siendo, tal vez, por este motivo y circunstancia la causa de que no se nos haya invitado a concurrir a la Exposición de Bellas Artes.

Es necesario que se abran de par en par las puertas de la justicia a las aptitudes de todas y que el disfrute de ciertas distinciones deje de ser un privilegio para los escogidos de siempre y para los amigos.

La protesta razonada y lógica, es un derecho ciudadano que nadie puede discutir. Un derecho que ya no es derecho, sino una necesidad imperiosa, cuando el capricho o algo análogo lesiona intereses particulares o colectivos.

Autoridades y distinguidas personalidades, por nosotros conocedoras de lo que sucede, darán apoyo a nuestra queja.

«Las personas que ejercen mando, quienes más estímulos les presten son los que, interpretando sus ansias de justicia y deseos de acertar, les asisten con ideas, peticiones justas y desvelos.»

No estando destinados a la adulación o la asiduidad del servilismo, condiciones que por desgracia sustituyen con ventaja y provecho a la sinceridad y energía, solicitamos los respetos y consideración que merecemos por medio de la prensa y dando toda la publicidad necesaria a muestras justas reclamaciones para que, el público todo, pueda explicarse ciertas anomalías y estrañezas.

Reclamar un derecho no es censurar ni es hacer obra negativa.

Barcelona, diciembre de 1929.

Espectacles

per DON SERVANDO

Cine Jardín

El diumenge passat amb el segon episodi de «El Conde de Montecristo» aconseguí omplir novament l'espaiós teatre. Aquest detall diu prou, és més el loqüent de tot ço que podríem dir nosaltres a favor de la mentada pel·lícula. Quan una cinta té la virtut i el poder de fer sosmourre tota la gran «massa» que es necessita per a omplir «El Jardín», és que és de qualitat. Sobre tot almenys, després d'haver vist el primer episodi. Clar que el públic a voltes s'hi enganya, però... En el cas que ens ocupa no fou així, per sort de

tots. «Jean Angelo», l'eminent artista francès interpreta meravellosament el rol de protagonista, i la casa productora hi ha vessat encerts pel broc gros.

Quan a les ballarines... psé! Com gairebé totes! Presentació acurada, però... Ens van semblar poca cosa per a omplir un programa en el «Teatre Jardín»; teatre que té fama de fer de les atraccions el plat fort del programa. Aquesta vegada però, en aquest sentit va decepcionar-nos.

Nosaltres, encara que senzills periodistes, tenim memòria i ens sembla recordar que formaven part d'una «troupe» que va visitar-nos el mes de maig i no certament en primer rengle. Clar que avui les agències ja no saben que enviar. Hi han tant poques artistes (?) que valguin la pena...! Es tant difícil complaure a un públic embafat de tanta atracció... que ja gairebé no atrau...

Sala Edison

El concert del Chor de «Cosacos del Don» celebrat el dimarts dia 10, va plaur-nos. La primera part sobre tot va entusiasmar-nos; i d'entre totes les obres «Inspirad señor la plegaria mia» d'Archangelsky, fou la que més ens va captivar. Després, «Era en el año 1893» de Trailine i «Las campanas del anochecer» del mateix autor. «Los remeros del Volga» no ens causaren tanta impressió a causa d'esser-nos més coneguda.

Parlant de l'execució direm que ens va semblar que les veus mitges i baixos estaven ben proporcionades i conjuntades en harmonia, però en canvi les de tenors quelcom febles, sobretot en els forts.

Els solistes, a l'alçària de la corporació.

El director Nicolás Kostrukoff, sab dominar els seus cantaires amb la mirada, amb lleus moviments digitals... sense estridències... molt ellegant...

El que no ens complagué fou el públic que acudí al concert. Millor dit: el que hi mancava. Sembla que Figueres, d'uns quants anys ençà tendeixi a voler perdre aquella fama d'amant de l'art que hom li concedia, i no hi ha dret. Vam trobar-hi a mancar inclús molts dels elements que figuren en la llista de socis de l'Associació de música, i això ja no pot acceptar-se, a menys que arribem a la trista conclusió de que sols són associats a la mentada agrupació, perquè... muda esser-ne. L'empresari de la Sala Edison no mereixia aquesta desatenció d'aquests

«dilettanti», que no entenem perquè van preferir romandre a casa seva o al cafè, en lloc d'assistir a un concert que a més de la novetat, es presentava avalat de reconegudes firmes, i amb el segell inconfundible d'haver assolit un èxit en el Palau de la música catalana.

Serem breus en ço que fa referència al programa del diumenge. La festa del dimarts ha sigut llarga i el director potser ens donaria el primer avís. Una pel·lícula corrent de la U. F. A. i una bella interpretació de Mac Laglen en «El Capitán Látigo».

La troupe estrangera «excèntrica-coreogràfica-malabarista» féu les delícies del respectable presentant alguns «trucs» nous, avui ja cosa ben difícil.

Casino Menestral

Les hosts que comanda l'inquiet Marian Beut, el dijous passat pretengueren treure's l'espina de la confosa actuació del diumenge, i val a dir que ho aconseguiren abastament.

I ho assoliren, no res menys que amb la representació de l'aplaudida òpera «Marina», obra que a causa d'esser excessivament oïda, es presta més que cap altra a enutjoses comparances. S'anuncià amb quelcom de «bombo i platerets» el debut del tenor «Juan Culla». Era cosa exposada, però, per sort, la reclam no defraudà. Així ho demostrà el públic que omplena-va totes les populars, aplaudint-lo frenèticament, fent-li repetir alguns nombres i obligant-lo a parlar al final del primer acte. Amb ell compartiren els aplaudiments entusiastes el bariton «Ortego» a qui no havíem sentit mai tan estupendament bé com en el seu difícil «rol» de Roque, i el mestre Ortiz, que cada dia va guanyant més simpaties per la forma brillant en portar orquestra i cantants. La senyora Camacho i els senyors Beut, completaren el quintet d'interpres, assolint conjuntament amb el «chor», pels assistents a la funció de moda del dijous passat, un èxit del que se'n servirà memòria durant un bon espai de temps.

El diumenge fou el dia més concorregut i per cert amb un programa suadet per lo antic. Es que hi havia espectació (!) per sentir el nou tenor, que cal dir que no defraudà a ningú.

BEN AVIAT

PUBLICAREM

Impresions de viatges a l'Orient

PER L'EMINENT ARQUEOLEG i COL·LABORADOR de «LA PUBLICITAT»
DON JOSEP GIBERT, PENSIONAT PER LA FUNDACIO «BERNAT METGE»

Santa Llúcia

Dia de sol i de bullici ha estat la festa de les modistes. La tarda del divendres era senzillament magnífica. Daurava el sol la plana immensa que relluia sota el cel blau i diàfan.

Quin dia per les modistes! En corrandes innumerables s'aplegaven en la ermita que resta oblidada durant l'any, pobre i solitària en mig del pla de Vilamalla.

Quin dia per les modistes! Jo les he vistes alegres i rialleres saltant infatigables en la rodona harmoniosa de la sardana, sota la meravella del cel blau i profund de l'Empordà.

Elles posaven en els seus ulls tot un poema de passió, una promesa de amor intens.

Santa Llúcia, Santa Llúcia Conserva la mirada seductora d'aqueixos ulls negres com la nit, o blaus com el cel immens, o verds com la color suau de les noves sembradures!

Quin dia per les nostres belles modistes, Empar, Magda, Maria, Dolors, Remei...!

I per la tarda, quan el sol s'amagava rera el turó altiu i blavenc de la Mare de Déu del Mont, retornaven elles en processons interminables de parelles. I en les seves rialles cristallines i en la cadència de la seva parla enjassada s'hi notava un lleu accent de melangia.

Com s'havia esmunyit el dia! Què ràpida és la felicitat!

L'APLEC

LA GALERIA s'ha procurat informacions de primera mà de les festes de les modistes figuerenques: com que a casa tenim gent per a tot, varem destacar dos repòrters incipients per a tenir una doble versió de l'Aplec i del ball del Café Novedades.

La prova ha resultat completament reeixida i avui podem oferir als nostres lectors dues informacions d'una mateixa festa que ha sigut vista de manera ben diferent per cada un dels nostres "enviats especials", dels quals sols podem dir que són dos joves de la primera volada que tenen molt de partit entre les nostres belles llegidores.

Visió per KOLÍN

Divendres passat, després de dinar, vaig dir a la dona que m'amenés les espadenyes i un bastó, i tot xano xano me en vaig anar a l'ermita.

El camí era ple de gent; l'un hi anava a peu, l'altre amb bicicleta, l'altre tot caminant; homes amb criatures a coll, dones amb cistells plens de "jalància". Entre els que hi anaven amb auto conegürem en Bordas amb el seu "Fiat", el "poulain" de la casa "Citroën" amb els dos Jordà, i una infinitat de taxis. També veigürem un cotxe ocupat per tres joves i tres belles nenes, tots ells perfectes desconeguts.

En arribar a l'ermita estaven tocant una sentida sardana. Entre les que ballaven distingírem la bella Bravo, un àngel en forma humana que es diu Soler, les germanes Batlle, i una infinitat més que sen-

tim no recordar, però totes elles dignes de figurar en un concurs de bellesa.

Parelles? N'hi havia tantes, tantes!

Entre les noies que es destacaven per llur gentilesa, vegèrem a la Malagelada, l'Assumpció Bastons, la Celia...

Innombrables grups de famílies, aplegades en rodona brenaven de bo de bo en l'àrea extensa dels erms que envolten la ermita. Amb quin gust m'hi hagués enganxat!

L'altar de Santa Llúcia era constantment visitat pels devots i en particular per les devotes in comptables amb que aquesta Santa conta en el ram de l'agulla.

A les sis de la tarda es començà el ball de—naturalment—de vetlla. No feia fred. Però... l'envelat era tant petit!

Tant petitet!...

I per la nit, i organitzat per una penya de viatjants, es celebrà un lluït ball en el sumptuós café de "Novedades" de nostra ciutat, per un renomnat quintet.

Visión de SUSPENSO

Santa Lucía nos ofreció una tarde espléndida. Las modistillas de Figueras se reunieron en el llano en que la hermita se halla emplazada, entre viejos olivares. El gran número de caras bonitas formaban bellos conjuntos cuando la sardana les unía en fraternal apretón de manos. El baile de fiesta mayor no podía faltar, resultando insuficiente el cubierto donde se celebró, por cuyo motivo las parejas se esparcieron por la plaza que forma la hermita y los campos circundantes. En este improvisado—siempre lo está—"salón", lucían sorteando con gracia alada los pisotones, las gentiles jóvenes Maria Jordá, Catalina Fábrega, Eulalia Ventura, Monserrat Forcada, Aurelia Ribera, Pilar Gar-

cia, María Lladó, María Serra, Dolores Chantier.

Una morena y dos "rubias naturales" rezaban devotamente en la iglesia para que la Santa les conservase sus bellos ojos: María Juandó y Amparo Güibas.

Cuando el sol iba a ocultarse tras de las lejanas montañas, dos soles humanos, estrellas legítimas de la tierra, Massagué y Amparo Campistol, brillaban enalteciendo la gracia tan reconocida de nuestras ciudadanas. Y entre ellas Mercedes Puxán, Remedios Cano, Bassagañas y María. Reunidas en amical camaradería vimos a las simpáticas y bellas modistillas Carmen Comas, Margarita Trilla, Electra Capalleras, Margarita Margall y Margarita y Rosita Costa; y muchas otras que no reseñamos por sernos infiel la memoria.

La fiesta se terminó por la noche con un espléndido baile celebrado en el salón del Café Novedades, debido a la galantería de un grupo de viajantes de comercio.

Ramblejant

per KOLÍN

■ Se anuncia en breu la celebració de les noces de la bella i simpàtica senyoreta Teresa Pallissier, filla de l'acreditat industrial d'aquesta ciutat amb el distingit jove Josep Gual.

■ Nota simpàtica de la Rambla:

Hi ha una penya de «doctores» que saben tots els secrets i reconets d'aquesta joia insuperable de Figueres. Totes són belles i atractives. Les seves rialles tenen el do d'esbargir les boirines de l'esperit. Fins un caràcter auster i dur no pot pas eludir el somriure, contagiats de la sempiterna nota d'hilaritat que escapen arreu on són.

Pero es que no sabeu a qui em refereixo? Serà possible?

Aneu contant, enc que us faltin dits a les mans: Anita, una; Pepita, dos; Lolita, tres; Carme, quatre; Maria, cinc; Catalina; sis...

(Anita és bruna, elegant; Pepita és petiteta de mirada dolça; Lolita és esbelta, rossa; Carme és riallera com un infant; Maria és encisadora; Catalina és una definició de beutat...)

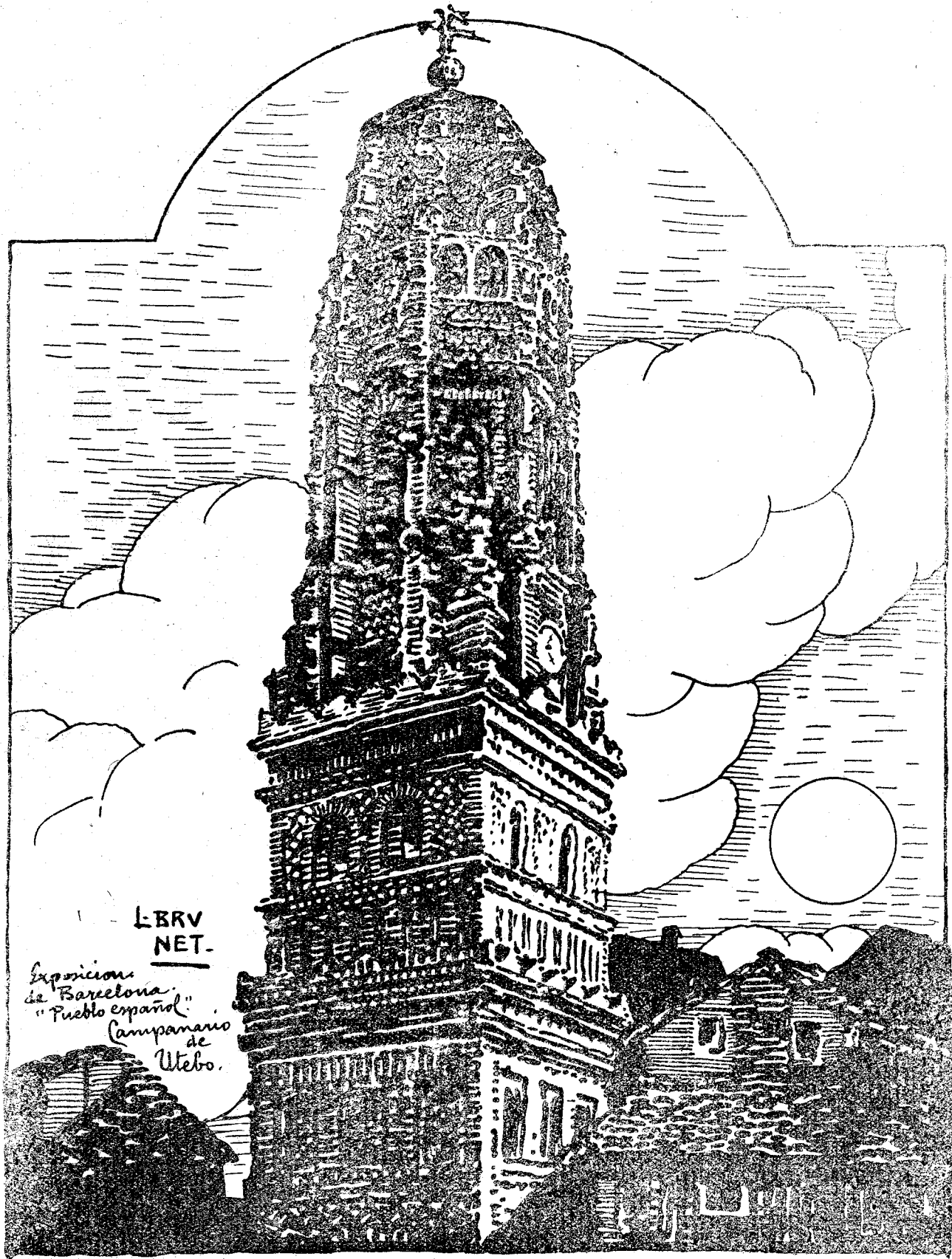
¡Ai amic! No em cansaria jo de contar-te les excel·lències d'aquestes xamoses figuerenques que són una de les gràcies més llegendàries de la nostra ciutat...!

■ Hi ha una Celia deliciosa que està perduda en la mar profunda de l'amor. Si trobés un «escull» per a salvar-se!

■ Una conversa m'ha posat al tantot d'un nou ball en perspectiva, a l'estil del celebrat per la «Penya Estudiantil». Serà factible, aviat?

Es cert, però, que, com diu «el ditxo» castellà: «nunca segundas partes fueron buenas».

Exposició Internacional : Barcelona

- : - - : - Dibuix original de l'artista LLORENÇ BRUNET - : - - : -

ment als pilans en la part de la nau central, elegant disposició que ve a resoldre l'ardu problema de més d'un temple romà i que la delicadesa dels seus capitells corintis, feia suposar que des d'èpoques remotíssimes, molt abans que Carlemany atravesés el Pireneu, una congregació religiosa edificqués un temple a Déu amb les ruïnes paganes d'un altar citat pels autors grecs, a Pirene, la dolça i infortunada deesa que tingué ses dominis en eixa muntanya, cosa ahir, calva avui i solitària que flanqueja profundament el mar. Possiblement que l'arquitecte constructor de l'església, del segle XI, home indiscutiblement genial i molt versat en l'art clàssic, volgué armonitzar els ordres coneguts en una obra famosa i única inspirant-se en els trossos que posseïa l'antic monestir. Però parlaré d'això en el capítol III.

Els orígens d'aquest bell i grandios monestir es perden en la nit dels primers segles del cristianisme. Pujades diu que és contemporani del papa Bonifaci IV (segle VIII) (1), i quan comença sa història el veiem com a priorat del monestir de Sant Esteve de Banyoles. Lo cert és que abans del 902 estava ja fundat i que els documents diuen que en aquella època ja portava molts anys d'existència. En 880 sona el nom del Priorat de Sant Pere en un judici tingut a la vila de Castelló d'Empúries contra certes pretensions de l'abat de Banyoles. Un manuscrit inèdit de l'Arxiu Històric Nacional de Madrid, signat per Andreu de Simon Pontero (2) transcriu un document del 982, i Villanueva, com més tard veurem, ens dona notícia d'una cessió de l'any 902 del rei de França Carles "el Simple". La nit dels segles però no permet esbrinar més enllà.

Sembla talment que un fatal destí persegueixi al vell cenobi empordanès, doncs sempre, en tot el procés de la seva història, ha estat retut i saquejat. Bofarull conta l'invasió de Ludovic i d'altres capdells (3). Simón de Pontero manifesta que ha estat derruït "siempre que ha habido guerra con la corona de Francia, cuyas tropas han saqueado y quitado los papeles muy primorosos..." (4).

(1) Hieronim Pujades.-Crònica Universal del Principat de Catalunya.-Vol. IV. pag. 186.—S'ha d'anar amb peus de plom en creure les afirmacions rotundes de Pujades, il·lustre forjador de llegendes.

(2) Descripción del Real Monasterio de San Pedro de Roda.-Barcelona, 1752 (12.876-Roda-Apartado I.-Códices del Inventario de 1926)

(3) Antonio de Bofarull.-Historia de Cataluña, vol. III, p. 93

(4) Obra i lloc citats.

ADVERTIMENT:

La feina que suposa la organització de la Revista LA GALERIA, ens ha privat de corregir el fullertó de Sant Pere de Roda, que apareix amb un nombre considerable d'errades d'impressió. El lector s'haurà fet càrrec d'elles i perdonarà aquesta involuntària deficiència, que procurarem esmenar d'avui endavant

CAP. I. GENERALITATS

El Monestir de Sant Pere de Roda es troba emplaçat en el macís que forma l'última estribació del Pireneu, al N. E. de la muntanya de Roda, entre els puigs Feliu, Ventura, de La Vall, del Díjous i a redoç del mont de Verdura. Els documents antics el situen diguent: "Domum Sancti Petri Rodensis, quod dicitur Rodas (1), qui est in Comitatu Petrelatense supra mare sub투스 castrum quod dicitur Verdaria".

És tanta la magnificència que serven encara ses ruïnes que el caminant que les divisa de lluny se sent fortament impresionat per la grandesa de la construcció, la vellúria de ses pedres i la magestat de ses torres i per la rememoració ràpida de la vida d'aquells homes forts que pregaven a Déu en lo alt de les muntanyes.

La demolidora successió dels segles; l'inclemència del vent Nord, la tramuntana i per sobre de tot l'esperit lesiu dels seus inscients visitants, i dels conscients però sense ànima, menys-

(1) En realitat el nom vertader és "Rodas" i no "Roda". Els documents no usen mai el genitiu "Rotae", sino "Rotensi". No obstant, "Rodas" és una falsa interpretació medieval, doncs la verdadera etimologia grega era "Rhodas". El nom de Rodas donà oportunitat per dibuixar dues rodes en l'escut de la Casa. Als últims anys de la vida d'aquest monestir, els transcriptors castellans usaren indistintament les gràfies "Roda", "Rodas". La gent de l'Empordà s'encapritxà d'aquesta primera i això fa que mantes voltes es confongui amb el cenobi de Roda, el de Ribagorça. La corrupció s'ha generalitzat massa per intentar deturar-la.

preuadors de tota tradició gloriosa, que remouen ses entranyes se-
duïts per les narracions populars que colguen un tresor en cada
ruïna, fan que aquest venerable monument, joia de l'art emporda-
nès i manifestació insuperable a Catalunya de l'arquitectura romà-
nica, es vegi cada dia més retut i amenaçat per la total destrucció.

Vista en conjunt aquesta arquitectura, és molt particular, do-
nades les transformacions que ha sofert en el decurs del temps i el
geni insuperable del "magister operum" desconegut qui l'ideà, des-
prenent-se en tot lo possible de les tradicionals normes estilísti-
ques del romànic, tan estretes en aquella època. La construcció de
les torres que s'aixequen a cada flanc del monestir; l'especial dis-
posició de l'església, de dimensions monumentals i l'adició de nom-
brosos cossos d'edificacions antigues, malgirbades moltes d'elles,
li donen un segell tan característic, tan personal, que la seva opu-
lenta silueta es fa inesborrable a tot aquell que l'ha visitat una ve-
gada tan sols. Aqueixes torres altivoles i els marlets que encara se
aguanten ofereixen l'impressió d'una poderosa forteresa més que
d'un recer de l'illustre ordre benedictina; elles ens diuen el constant
sobressalt en que vivien els monjos per mor de les incursions de les
tropes de l'altra banda del Pireneu i dels saquejos dels pirates nor-
mands i barberiscs, verdader agot de les encontrades mediterrànies,
que arrasaren en poc temps els pobles de Palamós, Cadaqués i Ro-
ses i el de Santa Creu, al peu mateix dels murs de Sant Pere de
Roda (1).

La corrent cultural que en el segle XI es desenrotllà per tota
l'Europa es manifestà també a l'Empordà. Efluvis d'una civilització
productiva, d'un progrés eficaç en les arts, especialment en l'Ar-
quitectura, deguda en gran part al omnimode triomf de la religió,
que estengué sos dominis fins els reconcs més llunyanos de la terra
per mitjà dels seus grans homes i en particular per la cruenta epo-
peia de les Creuades, s'infiltraren en els cenobis, que eren llocs on
s'hi sostenia el tresor del saber humana i on s'hi recollia la literatura

(1) Per aquest motiu les viles que es construïren més modernament
ho feren de tal manera que des l'alta mar no es distingien. Vegis sindó
La Escala, Selva de Mar, Port de la Selva, La Vall, Vila i Port de Llan-
sà i altres.

i la ciència clàssiques. Als grans fons de les seves biblioteques de-
vem la coneixença del pensament greco-romà. Els "magister ope-
rum" dibuixaven els seus temples atenint-se amb estriccia justa al
tipus comú imperant. El primitiu estil geomètric, primera manifes-
tació de l'art medieval, fa irrupció a nostra terra més refinat i ele-
gant. "Els monjos irlandesos—diu Pijoan (1)—inflüïren en la cultu-
ra carlovingia i deixaren sentir de nou en l'Europa central els seus
gustos per l'art geomètric. Així l'antic art neolític europeu contri-
buí no poc a la formació dels temes ornamentals de l'edat mitjana".
Els "magister comacini", mestres constructors procedents del llac
de Como, en sortiren també influenciats.

D'aquesta època data la fundació de quasi tots els temples ro-
mànics empordanesos. Per una part les consagracions ho constaten
(Santa Maria de Roses fou consagrada en 1022; Sant Miquel de Flu-
vià, en 1067; Santa Maria de Vilabertran, en 1100, etc.), per altra
part sa construcció uniforme. Però el de Sant Pere de Roda, tot hi
ésser consagrat en 1022 ens mostra una estructuració frapadora.
És possible que aquesta església sigui germana de les que he es-
mentat? Deixem apart el claustre i fixem-nos solsament en l'esglé-
sia. Ella és molt més ampla, molt més alta i gràcil no sols que
aquestes sinó que totes les de Catalunya. No hi cap discussió des-
prés d'haver-la estudiat i establert comparacions amb les altres. La
concepció de l'artista que tallà aquestos capítells immensos no po-
gué ésser un simple "artífex petre", que en aquells temps sols era un
"operariu" distingit. Sembla talment que els capítells no puguin
ésser obra empordanesa del segle XI, o XII, i que més endarrera
hindríem d'anar fins a Roma, i més endavant al segle XV o XVI.
Per això molts historiadors han cregut com havia cregut jo anys
enrera, que la superposició pot dir-se que amalgamada de les co-
lossals pedres dels seus pilans i l'especial disposició de les colum-
nes, i els capítells, talment impossibles de reproduir en aquell
temps en què l'uniformitat d'idees artístiques era supeditada a una
sola autoritat, moltíssim més basta que la del temps de la colònia
greco-romana de l'Empordà; que la superposició d'elles i l'adossa-

(1) *Historia del Arte, vol. II, cap. 2, pag. 35 i 36.*

ESPORTS

LA JORNADA DEL DIUMENGE

L'Unió Sportiva fineix la primera volta anant al davant junt amb el Palamós. El darrer partit amb el Santa Coloma fou brillantíssim

Glosari d'esports

Ha finit la primera volta del campionat provincial i han quedat distanciat dels altres, dos Clubs. La nostra "Unió" i el "Palamós". Així doncs tenim disputant-se el primer lloc a dos equips—superiors evidentment a tots els altres—però molt difícil de dir quin dels dos és el millor. Són d'escoles tant distintes...! "L'Unió" té al seu favor la tècnica, la picardia, la lleugeresa de mants dels seus components la compenetració de mitjos i davanters. La escola aprisa d'altres jugadors nostres que l'havien cospada ensems jugant contra els millors equips catalans. En una paraula. El nostre joc s'assimila al del "F. C. Barcelona". El Palamós en canvi, més jove en aquestes lluites, s'ha impregnat del joc emprat pels equips d'inferior categoria com són: Olot, Escala, La Bisbal, Girona... i clar!, ho fia tot a l'acometivitat, a la rapidesa desconcertant, a les esprintades inospitades no exentes de violències, favesocudes per la llur corpulència. Joc nordeny!

Quina d'aquestes escoles assolirà la victòria al final de campionat? Nosaltres preferim la nostra, és clar! Votaríem per a veure jugar els nostres sempre, o com els nostres, encara que no portessin els nostres colors; però això no és prou per a guanyar un campionat i precisament aquí no es tracta d'altra cosa. El diumenge passat el Santa Coloma degut a aquestes mateixes característiques apuntades en favor del Palamós, va donar-nos molta feina. Els nostres varen acabar el gas i baquetejats per les topades amb homes de una major corpulència com són els defenses, Calls, Artal i altres, es veieren obligats a plegar veles, a jugar vençuts. I menys mal que quan arribà l'esgotament físic era ben entrada la segona part, es portaven dos gols d'avantatge i en "Guti" tingué un dia completíssim, que si no...

En fi. Nosaltres afirmem que els figuerencs són els qui més bé juguen al fútbol do tots els clubs que prenen part en el torneig amateur de la Província, però, que per a guanyar el campionat caldrà que tots els seus components posin en les lluites el màxim esforç, el màxim sacrifici, i la màxima disciplina! I si fent-ho així no guanyen, no serà certament perquè en sàpiguen menys.

CAMPIONAT PROVINCIAL Resultats de diumenge

Figueres-Santa Coloma 3 a 1
La Escala-Cassà 5 a 0
Olot-La Bisbal 7 a 0

ESTAT ACTUAL de la PUNTUACIÓ

CLUBS	PARTITS				GOLS		P.
	J.	G.	E.	D.	F.	C.	
U. S. Figueres	6	5	0	1	14	8	10
Palamós S. C.	6	5	0	1	17	7	10
La Bisbal F. C.	5	2	0	3	8	16	4
C. D. Farnés	5	3	0	2	12	11	6
La Escala F. C.	5	2	0	3	14	8	4
Olot F. C.	5	2	0	3	14	10	4
C. D. Cassà	6	0	0	5	3	22	0

AL CAMP LOCAL

U. S. Figueres, 3 - C. D. Farnés, 1

Diumenge al camp dels monjos varen disputar aquests dos equips l'últim partit de la primera volta corresponent al campionat de enguany.

Fou un dels més disputats que aquesta temporada s'han vist, ja que no s'esperava que el Santa Coloma oposés tanta resistència al nostre onze. Des de un principi l'Unió semblava que s'apuntaria un gros «score» al seu favor, que no va poguer aconseguir degut a la bona actuació del porter i defenses forasters, que varen aguantar el «cop».

Als quinze minuts de joc i quan en Gutiérrez encara no havia tocat pilota, una indecisió de Juandó ocasionà un corner, que firat, en Gutiérrez bloca, però amb tan mala sort que a l'escapar-se-li de les mans apunta el primer gol, favorable al Farnés. Als pocs moments és en Madern qui dona la pilota a Armangué que avança fins a la ratlla de kik centrant amb una serenitat digna d'elogi, i en Mas no té més que posar-hi el cap per aconseguir l'empat, aplaudit sorollosament per la bella factura de la jugada. Els nostres apreten de valent, sobressortint-ne en Jordà, del que un dels seus magnífics centres és arplegat per Noguer a tres passos de porta, fent-li el porter una parada «in extremis» que molts porters consagrats a la altura de primera categoria li haurien envejat, acabant seguidament la primera part.

A la segona el domini anà força repartit,

però és ara en Noguer que seguidament de centrada la pilota ens obsequia amb un xut cruçat que val el segon gol unionista, aplaudit frenèticament per la rapidesa amb que és aconseguit. En Gutiérrez es llueix en unes quantes parades de pronòstic, mostrant-se un digne substitut d'en Brú. Arrencada de Jordà, centro, un defensa toca la pilota i tenim la màxima pena, però que el reffi fa els ulls grossos i no la concedeix. El Farnés busca l'empat però en Gutiérrez i Santamaria estan seguríssims. En ple domini figuerenc Jordà des de mig camp dibla a Calls i escapa com un llamp, s'acosta a la defensa i llença una canonada de la seva marca que hom ja veia el gol, però un defensa ho priva amb la mà, i aquesta vegada el reffi concedeix el penal, assegurant en Bosch amb aquest tanto, la victòria figuerenca.

Notem ara un lleu esgotament en els nostres jugadors degut als esforços realitzats i és en Gutiérrez, però, qui es llueix en unes quantes parades de mestre.

Fineix el partit. Els dos punta per casa. L'àrbitre força bé. El públic queicom cridat. Jugadors nostres, contents; i Junta idem.

L'alineació dels equips:

Pel Figueres: Gutiérrez-Santamaria, Juandó-Medina, Bosch, Madern-Jordà II, Mas, Naval, Noguer i Armangué.

Pel Santa Coloma: Bellvehí-Trias, Codina-Plarribas, Artal, Calls-Climent, Daniel, Masferrer, Vidal i Oriol.

Individualitats: Pel Figueres: Jordà, Gutiérrez, Madern, Bosch i Armangué (aquest a la segona part). En Mas un xic desafortunat, i en Naval no pogué reixir, per la seva curta talla. Els demés compliren. Pel Santa Coloma ens agradaren: Bellvehí, Trias, Codina, Artal i Vidal.

AL CAMP LOCAL

U. S. (Reserva), 9 - Athlétic F. C., 1

Diumenge al matí, i de concurs Copa Bar Parisièn jugaren aquests dos equips.

L'Unió es presenta al començar el partit amb vuit jugadors, ço que aprofiten els de l'Athlétic per marcar el primer gol, obra de en Marínez.

Tot el partit fou d'un embotellament unionista amb alguna que altra escapada atlètica sense més resultat que un penal al seu favor i que en Roma s'es cuidà d'enviar-lo als jardins del davant el gol de baix (llegeixi's als núvols).

El reserva unionista jugà tota la segona part amb deu jugadors, doncs la Junta ordenà la retirada d'en Jordà que devia jugar a la tarda per indisposició de Carreras.

Els gols de l'Unió els marcaren: Carbonell, 5; Sánchez, 2; Pinadell, 2; Vernet, 1; i Jordà II, 1.

L'arbitratge anà a càrrec del Sr. Guillemet, que complí.

Torneig local "copa Bar Parisièn"

Resultat de l'última jornada

U. S. F. (Reserva), 9 - Atlhétic F. C., 1

Estat actual de la puntuació

CLUBS	PARTITS				GOLS		P.
	J.	G.	E.	P.	F.	C.	
Reserva U.S.F.	2	2	0	0	17	3	6
Athlétic C.F.	2	1	0	1	2	10	3
Comerç F. C.	1	1	0	0	3	0	3
Penya Erato	3	0	0	3	3	13	3

Associació de Música-Figueres

Cvrs VII Concert III

Recital de violoncel·lo: RAYA GARBOUSSOVA. — Pianista acompanyant: LYDIA GARBOUSSOVA

per RIENZI

Un èxit definitiu constituí el concert tercer donat a la Sala Edison el prop passat dilluns per la gran violoncel·lista georgiana, Raya Garbousova, acompanyada al piano per la seva germana Lydia.

La fama més llegendària precedeix ab-dós artistes arreu on van. Raya es una virtuosa eminentíssima que sent la mú-

sica y penetra com poques en l'esperit de l'autor. Les «Variacions sobre un tema de Mozart» del diví Beethoven; les «Cinc variacions sobre un tema «Rococo» de Tchaikowsky y la «Sonata en Sol» de Brevet, ens donaren clara idea de les extraordinàries facultats que l'artista posseeix. També ens plagueren en gran manera les conegudes obres de Granados — «Intermezzo de Goyescas» —, de de Kreisler — «Polichinelle - Serenade» — i en particular la del gran violoncel·lista austriac David Popper, qual producció eminent, tan com per la correcció com per la inspiració genial amb que està escrita, — «Filense» — fou magistralment interpretada, arrancant nombrosos aplaudiments del selecte públic que concorregué al local.

La labor de Raya Garbousova fou analtida per l'art acuradíssim de sa germana Lydia que demostra no tenir menys condicions artístiques en el seu comés.

LA MEJOR COLOCACION DEL DINERO

-:- Banco de la Unión-Madrid -:-

Asociándose a nuestro Banco, además de constituirse un capital, jugará gratis todos los meses a la lotería Nacional y podrá tener casa propia en seguida, en cualquier punto de España

Suscribiendo nuestro contrato, tendrá siempre automóvil nuevo.

Efectuándolo antes del 31 de diciembre, se anticipa de un año el cobro de las acciones y obligaciones.

Agencia para Cataluña y Baleares:
Aribau, 18, pral.

BARCELONA

Representante en este partido:

Jenróimo Barman, Perelada, 18 Figueras

NOTAS

El jueves, a un carro de la matrícula de Capmany, nº 25, en la calle de la Muralla, se le partió por la mitad el eje, produciéndose con tal motivo extraordinario revuelo en la vecindad.

No obstante la rotura, no hubo que lamentar otra más grave desgracia.

EL PRESENTE NÚMERO HA SIDO
SOMETIDO A LA PREVIA
CENSURA GUBERNATIVA

Intrigados los vecinos de la calle del Pilar por no ver aparecer desde hacía más de dos días a una vecina del nº 4, piso 2º, viejecita de unos 70 años, que vivía miserablemente en compañía de ocho perros, llamaron sobre el hecho la atención de la autoridad.

Personado el jefe de vigilancia nocturna Sr. Ferrer en el expresado piso, con autorización del juzgado, se forzó la puerta de entrada, encontrándose con un verdadero foco de infección, y a la infeliz anciana inmóvil sobre un desven-

cijado somier, sin abrigo por todo resguardo.

Oportunamente avisada la Cruz Roja, se la trasladó al Hospital al medio día de ayer.

Ha sido desinfectado el piso.

Los hermanos de las Escuelas Cristianas celebraron el sábado, con el esplendor acostumbrado, la fiesta del colegio. A cargo de los alumnos corrieron los números principales del acertado programa. Los concurrentes guardarán grata impresión de aquella fiesta.

Aprovechando las vacaciones de Navidad, han salido para los respectivos terruños los cultos catedráticos de nuestro Instituto D. José Botella, Don Eugenio Gayte y D. José Nogués.

Son varios los figuerenses que también con tal conyuntura ihan regresado al hogar, entre ellos el ilustrado amigo D. Joaquín Serra; el joven literato Sr. Puig; la pléyade de estudiantes, Garriga, Cabús, Reig, Causa, Viñas, etc., etc.

COMPRESUS CALZADOS EN
"EL GLOBO"

Ha obtenido un brillante éxito en Lérida con su exposición de pintura modernista, el inteligente caricaturista y dibujante D. Mariano Baig.

De ello hablaremos en breve.

La Real Sociedad Colombófila de Cataluña, como lo tenía anunciado, el domingo por la mañana en el parque bosque dió una suelta de palomas mensajeras.

La hermosura del lugar y la placidez del día, realzaron la manifestación colombófila.

Libreria Batlosera

LLIBRES

LLIBRES

LLIBRES

Enginyers, 3 Figueres

El viernes fué radiado por la emisora de Barcelona el interesante manifiesto publicado por «Amics de Sant Pere de Roda» para la consolidación y mejor acceso al monasterio secular, florón del Empurdán.

Celebraremos que por esta nueva forma de publicidad aumente el ya impor-

CLINICA DENTAL

Ll. Coll de Cendra

Odontòleg

Casades de Còdol, 15 pral. FIGUERES

tante número de «Amics de Sant Pere de Roda» hasta hacer factible el pensamiento de sus iniciadores, que es el de todos.

RELOJERÍA Y FINA MECÁNICA

Bernardo Abenza

(Sucesor de Gerónimo Batlle)

Reparación de Relojes y aparatos de alta precisión.—Taxímetros.—Contadores kilométricos.—Voltímetros.—Gramófonos.

Todas las reparaciones son garantizadas

Rutlla, 27

FIGUERAS

Ayer con súbita sorpresa nos enteramos del fallecimiento del pundonoroso capitán D. Angel de la Herranz, tras fulminante dolencia.

Por el tiempo de su residencia entre nosotros, habiase conquistado la simpatía de todos el malogrado caballero. Su muerte ha sido sentidísima, constituyendo el sepelio una verdadera demostración de duelo.

A las familias de la Herranz y Carolá, nuestro sentido pésame.

:-: Aviso importante :-:

Se notifica:

A la persona poseedora de las fracciones 14 y 19 del billete n.º 49.725 del sorteo del día 21 de los corrientes o ses del de Navidad, que se sirva presentarse en la Administración de Loterías de esta ciudad, para enterarle de un asunto que le interesa.

Figueras Diciembre de 1929.

Ya en prensa nuestro anterior número, tuvo triste confirmación la noticia en que lamentábamos la enfermedad del conocido y digno comerciante D. Rafael Pallisera.

En el acto de su entierro se le rindió el tributo que por su bondadoso cora-

zón e intachable honradez se hizo acreedor.

La familia y especialmente su hijo y compañero nuestro, Emilio, saben como compartimos su dolor.

Los frecuentes accidentes de tránsito, que sin gran importancia, suelen tener lugar en la calle de Concepción, ayer se repitieron, tropezándose con un carro de Pont de Molins cargado de cemento, un auto de la matrícula de Barcelona, n.º 11.877. Salió el auto, como desperfecto principal, con el aplastamiento de un guarda barro, aparte otros menos importantes.

Quizá se resolverían estos disgustos, regulando el tránsito por la citada calle.

A partir del próximo domingo, la valiosa banda de música del Regimiento de San Quintín ejecutará sus conciertos en el Parque Bosque Municipal por la mañana.

Por exceso de original nos vemos obligados a retirar «De Cara al Mundo», anunciado en el Sumario, retardar la continuación del artículo de R. Palimpsesto; quitar las Comarcales, etc., etc.

El premio 3.º de la Lotería Nacional para los asociados del «Banco de la Unión».

Núm. 1610

En el sorteo de la Lotería Nacional del día 2 de este mes, han correspondido el TERCER PREMIO, LAS APROXIMACIONES Y CENTENA a los accionista del BANCO DE LA UNION.

Dichos tercer premio, aproximaciones y centena, importan CUARENTA MIL PESETAS.

Asociándose a este Banco, además de constituirse un capital, se juega gratis todos los meses a la Lotería Nacional y se puede tener casa propia en seguida, en cualquier punto de España.

:-: SE SOLICITA REPRESENTANTES :-:

Agencia para Cataluña y Baleares:
Aribau, 18, pral. BARCELONA

Tipografía IDEAL, Muralla, 4-Figueras

RADIO ATWATER KENT

Enchufable a la corriente Ⓞ Funciona sin Antena y sin Tierra

PIDA UNA DEMOSTRACIÓN GRATUITA EN SU PROPIA CASA

a Fotografía TORT

Monturiol, 18

FIGUERAS

Caamaño, 7

Venta de Gramófonos y discos: La Voz de su Amo, Odeón y Parlofón

Artículos Fotográficos: Kodak, Agfa y Gevaert

Fàbrica d'articles de
Lampisteria i Llauneria

Silveri Navarra

ESPECIALITAT AMB TOTA CLASSE DE
LLUMS PER A GAS ACETILENO

Venta al major i detall Sucursal a Llansà

Perelada, 7 FIGUERES

La Ferreteria ANDREU SUÑER
Placeta, 5 i Girona, 25 li ofereix

WATERS-CLOSETS

complets, qualitat immillorable, a

50 Pessetes

Grans existències d'Articles Sanitaris a preus
sense competència. —Concessionari del
«Consortio del Plomo en España»

Garage Citroen

= Calle 28 de Mayo, 17-Travesia carre-
tera Madrid a Francia-Distancia 50 m.

Taller de reparaciones garantizadas a precios módicos (Garage)

(Tél. 15) Stock Citroën y Agencia de Autos-Taxis de alquiler